

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἡ «Πολιτικὴ Ἐπιθεώρησις» τῆς Γαλλίας δημοσιεύει περιεργον ἀπόσπασμα ἐκ τῶν ἀνεκδότων «Ἀπομνημονευμάτων» τῆς πρώτης Αὐτοκρατορίας. Πρόκειται περὶ ἐπελθόντος συμβεβηκότος εἰς τὸν στολίσκον τῆς Βουλώνης, καὶ παρωδηθέντος ὑπὸ τοῦ Ταυλλεράνδου ἐν εἴδει ἐπιστολῆς :

Πρωῖαν τινα ἡπύευσας ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ ἐπιθεώρῃ τὸν ναυτικὸν στρατὸν, καὶ διέταξεν ἵνα τὰ πλοῖα, ἅτινα προσδεδεμένα ἐσχημάτιζον γραμμὴν, ἐγκαταλίπωσι τὰς θέσεις των, ἐπειδὴ προὔτιθετο, ὡς ἔλεγε, νὰ ἐπιθεωρήσῃ διὰ τὸν συνήθη αὐτοῦ περιπάτον, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του ἵνα τὰ πάντα ὦσιν ἑτοιμα καθ' ἣν ὥραν διέταξε. Πάντες ἐγνώριζον ὅτι ἡ ἐπιθυμία τοῦ αὐτοκράτορος ἦτο ἡ θέλησίς του διεβίβασαν κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τὴν διαταγὴν εἰς τὸν ναύαρχον Bruix, ὅστις ἀπήντησε μεθ' ἀταραξίας, ὅτι λυπεῖται πολὺ, καθόσον ἡ ἐπιθεώρησις δὲν θὰ λάβῃ χώραν σήμερον, καὶ ἐπομένως οὐδὲν πλοῖον ἐκινήθη.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπιστρέφων ἐκ τοῦ περιπάτου, συνήντησε τὸν ναύαρχον, καὶ πάραυτα ἤρξατο τρομερὰ σκηνή :

— Κύριε ναύαρχε, λέγει ὁ αὐτοκράτωρ μετὰ τετραγαμμένης φωνῆς, διατὶ ποσῶς δὲν ἐξετελέσατε τὰς διαταγὰς μου ;

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ναύαρχος Bruix μετὰ σεβασμοῦ, ἐπικεῖται φοβερὰ θύελλα... τὴν ὁποίαν καὶ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης βλέπει· θέλετε νὰ ἐκθέσητε τὴν ζωὴν τοσούτων γενναίων ἀνδρῶν ;

Τῷ ὄντι ἡ βαρύτερὴ τῆς ἀτμοσφαίρας, καὶ οἱ ἀμυδροὶ μυκηθμοὶ οἵτινες ἠκούοντο μακρόθεν ἐδικαιολογοῦν μεγάλως τοὺς φόβους τοῦ ναύαρχου.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ αὐτοκράτωρ ἐπὶ μᾶλλον παρωργισμένος, ἐπανελάβα τὰς διαταγὰς μου διατὶ δὲν ἐξετελέσατε αὐτάς ; αἱ συνέπειαι ἀποβλέπουσιν ἐμὲ μόνον. Ὑπακούσατε !

— Μεγαλειότατε, δὲν θὰ ὑπακούσω.

— Κύριε, εἰσθε αὐθάδης.

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, ἔχων εἰσέτι τὸ μαστίγιόν του εἰς τὴν χεῖρα, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν ναύαρχον ἀπειλητικῶς. Ὁ ναύαρχος ὡπισθοδρόμησεν ἐν βῆμα, καὶ θέσας τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ξίφους του.

— Μεγαλειότατε, λέγει ὡχρίων, προφυλαχθῆτε.

Πάντες οἱ περιστάμενοι ἐπάγωσαν ἐκ τοῦ φόβου.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἀκίνητος καὶ τὴν χεῖρα ἔχων ὑψωμένην προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του ἐπὶ τοῦ ναύαρχου, ὅστις διέτῃρει ἀκόμῃ τὴν ἀπειλητικὴν αὐτοῦ θέσιν. Τέλος ὁ αὐτοκράτωρ ἔρριψε χαμὰ τὸ μαστίγιόν του, ὁ ναύαρχος Bruix ἀφῆκε τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, καὶ, μὲ ἀποκεκαλυμμένην κεφαλὴν, ἤκουσεν ἐν σιγῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φρικτῆς ταύτης σκηνῆς.

— Κύριε ὑποναύαρχε Magon, λέγει ὁ αὐτοκράτωρ, νὰ ἐκ-

τελέσητε ἀμέσως τὴν κίνησιν τῶν πλοίων ἣν διέταξα. Ὅσον δὲ δι' ὑμᾶς, κύριε, ἐπαναφέρων τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ ναύαρχου Bruix, θὰ ἐγκαταλείψῃτε τὴν Βολώνην ἐντὸς 24 ὥρῶν, διὰ νὰ ἀποσυρθῆτε εἰς Ὀλλανδίαν. Πηγαίνετε.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἀπεμακρύνθη πάραυτα. Ὀλιγάριθμοί τινες Ἀξιωματικοὶ ἔθλιψαν τὴν χεῖρα τοῦ ναύαρχου ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει του, ἣν ἐπρότεινεν αὐτοῖς.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποναύαρχος Margon ἐξετέλεσεν τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος διαταχθεῖσαν κίνησιν. Ἡ θύελλα ἐξερράγη. Πλέον τῶν 20 κανονιοφόρων λέμβων μεστῶν στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν ἐναυάγησαν. Ἦκουον τὰς θλιβεράς φωνὰς τῶν ναυτῶν, οὐδεμίαν δ' ἠδύναντο νὰ παράσχωσιν αὐτοῖς βοήθειαν.

Βαθέως ἐγγιχθεὶς ἐκ τοῦ θαύματος τούτου, μὲ καρδίαν διαοργισθεὶσαν ἐκ τῶν θορήων ἀπείρου πλήθους, ὅπερ ἡ θύελλα εἶχε συναθροίσει εἰς ἀποκρήμνους ἀκτᾶς, ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅστις ἔβλεπε τοὺς στρατηγούς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ νὰ ὡχρίωσιν ἐκ φόβου περὶ αὐτόν, ἠθέλησε νὰ δώσῃ παράδειγμα ἀφοσιώσεως, καὶ ἀφοῦ ματαίως προσεπάθησεν νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτόν, ἐρίφθη εἰς σωσίβιον λέμβον λέγων :

— Ἀφήσατέ με ! ἀφήσατέ με ! πρέπει νὰ σώσῃ τις αὐτούς.

Καὶ ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ λέμβος ἐπληρώθη ὕδατος, τὰ κύματα διήρχοντο καὶ ἐπανήρχοντο ἄνωθεν, καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο ἤδη κατακεκλυμένος. Κύμα ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων ἔριψε τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ἄνωθεν τῆς ἀκτῆς, καὶ ἐκ τῆς συγχρούσεως ταύτης μόνον ὁ πῖλος αὐτοῦ παρεσύρθη. Ἠλεκτρησθέντες ἐκ τοῦ τόσο θάρρους, ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ναῦται καὶ πολῖται, ρίπτονται εἰς τὰ κύματα οἱ μὲν κολυμβητῇ, οἱ δὲ διὰ λέμβων, ὅπως τάχιον προσφέρωσι τὰς βοηθείας των. Δυστυχῶς μικρὸν ἀριθμὸν ἐκ τῶν ἀτυχῶν ἠδυνήθησαν νὰ σώσωσι, καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡ θάλασσα ἐξέβρασεν εἰς τὴν ἀκτὴν πλέον τῶν 200 πτωμάτων μετὰ τοῦ πῖλου τοῦ νικητοῦ τοῦ Marengo.

Ἡ βραδεῖα αὕτη εὐσπλαγχνία ἤρκει νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν Ταυλλεράνδ, ὅστις διηγῆθη τὸ ἐπεισόδιον οὕτω :

Διφνίδιὰ τινα συμβεβηκότα ἅτινα ἐπιφέρουσι τὴν ἀπώλειαν δεκαπεντάδος ἀνθρώπων καὶ δύο ἢ τριῶν πλοίων, δι' αὐτὸν εἶναι εὐκαιρία πρὸς ἐκδήλωσιν τῆς εὐαισθησίας του. Συνέλλεξεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὰς πλέον ἐγγυητικὰς μαρτυρίας τῆς εὐνοίας τοῦ στρατοῦ.

Ὡφειλεν, ὅθεν, νὰ διανείμῃ χρήματα ἐν τε τῇ πόλει καὶ τοῖς πέριξ, διὰ νὰ ἀποσοβῇ τοὺς ἐπαπειληθέντας γογγυσμούς.

Δ. Δ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐν τῷ κόσμῳ, ἔλεγεν ὁ Μ., ἔχεις τριῶν εἰδῶν φίλους. Ἐκείνους οἵτινες σὲ ἀγαπῶσιν· ἐκείνους οἵτινες δὲν ἐνδιαφέρονται καθόλου διὰ σέ· καὶ ἐκείνους, οἵτινες... σὲ μισοῦσι.

* *

Εὐσεβὴς χριστιανός (;) ἀπαντῶν Ἑβραῖον τινι καθ' ὁδόν, ἐρά-
πισεν αὐτὸν ἀνιλεῶς. Ἐκεῖνος ἐζήτει μετὰ δακρύων τὴν αἰτίαν.

— Οἱ πρόγονοί σου, ἀπαντᾷ ὁ χριστιανός, ἐσταύρωσαν τὸν
Σωτῆρα μας καὶ μιᾶς ἀκόμῃ;

— Καλὰ σου ξυπνητούρια. Ὑστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ τὸ
ἐνθυμήθηκες νὰ δείρῃς ἐμένα ; Χαράστο!

— Ἀδιάφορο· ἐγὼ ἐχθὲς τώμαθα.

* *

Ὁ Συνταγματάρχης **Rédiocrane** καί τοι κατάκοπος ἐκ
τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων, ἐν τούτοις εἶναι ὑποχρεωμένος
τὴν ἐπιούσαν νὰ ἐγερθῇ λίαν πρωΐ.

Ἐκ φόβου δὲ μήπως δὲν ἐξυπνήσῃ, προσκαλὼν τὸν ὑπη-
ρέτην του **Lambertic** :

— Θὰ μὲ ἐξυπνήσῃς, λέγει εἰς αὐτόν, αὔριον τὸ πρωτὶ εἰς
τὰς ἐξ.

— Μάλιστα Συνταγματάρχα μου. . . ἀμέσως ὅταν κτυπή-
σετε τὸν κώδωνα.

* *

Ἡ ἐφημερὶς **Rappel** προτείνει τὸ ἐξῆς ἐπώνυμον διὰ τὸ
ὑπουργεῖον : τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἀγάμων.

Τέσσαρες ὑπουργοί, τῷ ὄντι, εἰσὶν ἄγαμοι. Εἰσὶ δ' οὗτοι :

Ὁ Στρατηγὸς **Campenon**, τῶν στρατιωτικῶν **Waldeck-
Rousseau**, τῶν ἐσωτερικῶν **Challemel-Lacour**, τῶν ἐξωτε-
ρικῶν **Raynal**, τῶν Δημοσίων ἔργων.

Ἐὰν προσθέσωμεν καὶ τὸν χηρεύοντα **Cochery**, οὕτως ἔ-
χομεν πέντε ὑπουργοὺς ἐξ ὧν τὸ γυναικεῖον στοιχεῖον λάμπει
διὰ τῆς ἀπουσίας του.

* *

— Ἐχετε ἄλλον ἀδελφόν, κύριε ;

— Ἐχω ἓνα.

— Περιέργον. Ἡ ἀδελφή σας, μοῦ ἔλεγε προχθὲς, ὅτι
ἔχει δύο ἀδελφούς.

— ; ; ; !!!

* *

— Ὁ κ. Γ. Α. διάσημος ἀφηρημένος πρὸς τὸν ἐνοικια-
στὴν του.

— Φίλε μου, μοῦ χρεωστᾷς 6 ἐνοίκια καὶ ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ
νὰ περιμένω. Σὺν δὲν ἔχῃς νὰ πληρώνης ἐνοίκια, τότε, κτίσε
ἓνα δικό σου σπίτι.

— ; ; ;

* *

Ὁ κ. Σ. Α. διαλέγεται πρὸς τὴν φίλην του κ. Χ. Τ. ἥτις
τῷ ἀρέσκει!

— Δύο ὥραιας κυρίας, ἐγνώρισα, φίλη μου, εἰς αὐτὸν τὸν
τόπον. Δύο μόνον !

— Ἡ ἄλλη ποῦ εἶνε ;

— !!!

ΙΧΝΕΥΜΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ δισέκτου ἔτους 1884

ΥΠΟ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΩΠΙΟΥ

Εὐνοϊκῇ συμπράξει φιλοκάλων λογίων.

Δὲν θέλει βεβαίως ὑποληφθῇ ὡς παρέλκων ὁ ἐν ταῖς στή-
λαις τοῦ Ἀπόλλωνος λόγος περὶ τοῦ ἐτησίου τούτου βι-
βλικοῦ καλλιτεχνήματος, ἐν ᾧ ὁ εὐφυολόγος ἐκδότης περι-
συλλέγει μετ' ἀκαταβλήτου φιλοπονίας ἀπὸ δεκαοκτὼ ἡδὴ
ἐνιαυτῶν τὰς ἀττικωτέρας εὐφυΐας τῶν διαπρεπεστέρων παρ'
ἡμῖν λογογράφων καὶ ποιητῶν, προσφέρων κατ' ἔτος τὸ κάλ-
λιστον τῶν πνευματικῶν δώρων εἰς τοὺς μετ' ἐνδιαφέροντος
ἀκολουθοῦντας τὴν σύγχρονον ἐλαφρὰν φιλολογικὴν κίνησιν.
Ἄλλως τε, ἐν τῇ ἐνεστώσῃ περιόδῳ τῆς φιλολογικῆς ἀδρα-
νείας, τῆς ποιητικῆς στείρωσεως καὶ τῆς πρὸς τὰς ἐλευθερίας
καθ' ὅλου τέχνας ἀδιανορίας, ὧν ὁ εὐγενὴς ὀργασμὸς καὶ ἡ
ἄμιλλα ἀπεπνίγη ἐν τῇ βοῇ καὶ τῇ συγχύσει τοῦ χρηματι-
σμοῦ καὶ τῶν ὑλιστικῶν τάσεων τῆς ἐποχῆς, τοιαῦτα φιλο-
λογικὰ κειμήλια, οἷον τὸ Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον τοῦ
κ. Ἀσωπίου, σπάνια, ὡς ὀάσεις δροσεραὶ ἐν ἀύχμηρᾷ ἐρμηίᾳ,
δικαίως ἐφελκύουσι τὴν προσοχὴν τῶν ὀλίγων εἰσέτι παρ'
ἡμῖν ὄνειροπόλων, οἵτινες, ἐν τῇ ἀνατροπῇ τῶν κοινωνικῶν
καὶ ἠθικοπολιτικῶν ὄρων, ὑφ' οὗς κινεῖται αὐτομάτως μονο-
νοῦ ἡ ἡμετέρα κοινωνία, δὲν ἔπαυσαν εἰσέτι νὰ πιστεύωσιν εἰς
τὴν ιδέαν καὶ τὸ αἶσθημα καὶ νὰ ἀποδύωνται εἰς τοὺς εὐγε-
νεῖς τῆς διανοίας ἀγῶνας.

Πρὸς τούτους ὅθεν ἰδίως αἱ βραχεῖαι ὧδε γραμμαὶ περὶ τοῦ
ἔργου τοῦ κ. Ἀσωπίου, ἐν ᾧ ἐκτὸς τῶν παγκοσμίων ἐποχῶν,
τοῦ ἑορτολογίου, τῶν ἀστρονομικῶν καὶ μετεωρολογικῶν παρα-
τηρήσεων, ποικίλα ἄρθρα φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀ-
ξίας καὶ ποικίλης ὑφῆς περικοσμοῦσι τὰς πεντακοσίας αὐτοῦ κομ-
ψᾶς σελίδας, ἐξ ὧν πέντε ἀνήκουσιν εἰς τὴν χαριεστάτην καὶ
καλλιτεχνικὴν γραφίδα τοῦ ἰδίου κ. Ἀσωπίου, τὴν πάντοτε
φαιδρὰν καὶ νεάζουσαν, ἥτοι ἡ Ἐπινομίς, ὁ Κυριεύων
τοῦ ἔτους Πλανήτης, ἡ Δίκη τῶν Γυναικῶν καὶ
τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ, Παροράματα ἐν τῷ βιβλίῳ
τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Κάρφος καὶ
Δοκός, ὅπερ ἐστὶ καυστικωτάτη ἀλλὰ μετὰ χάριτος καὶ
εὐφυΐας σάτυρα κατὰ τῶν σχολαστικῶν ζόντων ἐκείνων παρ'
ἡμῖν λογίων, οἵτινες κόπτονται καὶ διαμείβονται πρὸς ἀλλή-
λους μακρὰς καὶ ἀγόνους συζητήσεις περὶ τῆς γραφῆς ἢ τοῦ
τοιούτου ἢ τοιούτου τονισμοῦ μιᾶς λέξεως, ἀξιοῦντες νὰ ἐπανα-
φέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφώντος καὶ τοῦ
Πλάτωνος, ἐν ᾗ ἐποχῇ στερούμεθα γλώσσης ἐλληνικῆς καὶ
καταγωγῆς, ἔστω καὶ παρεφθαρμένης, διὰ τὰς καθ' ἑκάστην